

om: Bort fra Kjøbenhavn som Landbefæstning! Det kommer han nu ind paa; derom vil jeg minde ham; det fremgaar af den nuværende Krigsministers Forslag saa klart, at Ingen kan modsig det, og det ærede Medlems Stilling til dette Forslag for mig og Enhver, der har hørt det ærede Medlem, er uomtvistelig. Det ærede Medlem har fuldstændig accepteret Krigsministerens Tanke om, at Forsvaret maa udvisses her, og idag er han gaaet saa vidt, at han sagde, at han har maatte ogsaa delt Troen paa Muligheden af at afsørge en Landgang; men nu er han kommen bort derfra, idet han overfor den nuværende Sagtyndighed bærer sig. Naar det ærede Medlem indrømmer det, saa er det ikke min Mening at bebrejde ham, at han er kommen til en bedre Overbevisning, men jeg vil kun gjøre Mit til, at det maa staa klart, at, hvad han nu arbejder hen til, er Kjøbenhavns Landbefæstning. Det bebrejder jeg ham nu, som jeg bestandig har været derimod. Det ærede Medlem kan have faaet Grund til at forlade sit gamle Standpunkt og ogsaa i saa Henseende boie sig, det er muligt, og det ærede Medlem er berettiget til at forlange, at vi ikke skulle angribe ham, fordi han har forladt sin Anstuelse paa dette Punkt; men det ærede Medlem maa indrømme os Andre, som ikke have forladt vor Anstuelse om det Urigtige i at gaa til Kjøbenhavns Landbefæstning, at vi gjøre, hvad vi kunne, for at bekæmpe alle saadanne Lanter. Det ærede Medlem søgte til Slutning, efter at have beroliget sig med en lille Bemærkning om, at Kjøbenhavns Befæstning ikke laa for — en Bemærkning, som jeg skal sige ham, som jeg har sjenket Svire den, naar den fremkom fra den Side — at gjøre glædende, at det ikke var farligt med denne Feltbefæstning, thi ganske vist kunde han ikke ganske skule for sig selv, at deri laa en Begyndelse til en permanent Befæstning, men det afhang af Rigsdagen, sagde han; det var Rigsdagens Sag at tage Bestemmelse herom. Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Standpunkt her. Den ene Dag giver han os en Erklæring om, at Provisoriet er godkjendt, og at Alt er provisorisk, men saa skulde man antage, at det ærede Medlem var meget betænkelig ved overhovedet at give Antydninger, som kunne foranledige en Regjering, om hvilken han selv erkjender, at den hylder provisoriske Principer, til efter hans Mening uberettiget at tage Pengene. Den næste Dag, naar det ærede Medlem finder dette mere bekvemt for sit Standpunkt, udviker han derimod, at det tror han ikke

paa, skjøndt han maa indrømme, at det hele ser noget broget ud. Alt, hvad der er flet i den senere Tid, maatte dog give ham mere Grund til at tro det Modsatte; men det ærede Medlem siger: Det antager jeg hører under Rigsdagens Kompetence. Men hvad nytter det dog saaledes at gaa ud fra, hvad det ærede Medlem selv indrømmer ikke stemmer med de virkelige Forhold? Jeg maa sige det ærede Medlem, at det Tilfald, han her giver ved at gaa ind paa denne Hærplan med Lanthen om Kjøbenhavns Befæstning med en Feltbefæstning, giver han jo til et Ministerium, der ikke blot har udstedt en provisorisk Finantslov, men som bestemt hævder, at dette er den rigtige Maade at regjere paa, som gjentagende har vist, at det betragter dette som den bedste konstitutionelle Praxis, man kan tænke sig; det maa det ærede Medlem ikke kunne være uvidende om. Men det ærede Medlem maa huske endnu Et, nemlig, at der selv for et konstitutionelt Ministerium vil kunne tænkes Tilfælde, hvor det kunde blive nødt til at anlægge en Feltbefæstning om Kjøbenhavn, naar Rigsdagen ikke var samlet, hvor det i alt Fald kunde blive nødt til at gjøre en Begyndelse, gjøre Skridt til en Feltbefæstning; at noget Saadant kan tænkes, og at man ikke fuldstændigt kan bortvise det, er utvivlsomt. Jeg tror ganske vist, at, naar der for Exempel stod en Krig for Døren, vilde en konstitutionel Regjering søle sig opfordret til at kalde Rigsdagen sammen og opfordre den til at give Bevilling, men der kan tænkes Tilfælde, hvor det ikke kan ske, hvor en Regjering maa handle paa egen Haand og saa naturligvis overlade til Rigsdagens efterfølgende Bedømmelse, om den har handlet rigtigt eller ikke. Men har Rigsdagen bestandig fastholdt, at den ikke vil Kjøbenhavns Befæstning, saa kunde en konstitutionel Regjering ikke gjøre noget Saadant paa egen Haand; den maatte vide, at denne Handlemåde vilde blive fordømt og underkjendt af Rigsdagens bagefter. Har denne imidlertid isorveien tilkjendegivet det som sin Villie, sagt, at det var rigtigt at foretage Befæstninger, maa det ærede Medlem sige sig selv, at selv af en konstitutionel Regjering kan han vente, hvad jeg før sagde, og hoormeget mere da ikke af en Regjering, som, efter hvad han selv indrømmer, er provisorisk, har en provisorisk Finantslov som integrerende Bestanddel af sit politiske Program. Derfor siger jeg igen, at jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at der kan komme et godt Resultat ud af den foreliggende Søværnslov; men jeg vil først og fremmest gjøre,